

**ЗАЩО КЕНГУРУТО ИМА
ДЪЛГА ОПАШКА, А
ТОРБЕСТОТО МЕЧЕ
СПЛЕСНАТО ЛИЦЕ
АВСТРАЛИЙСКА ЛЕГЕНДА**

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2016

chitanka.info

Преди много години кенгуруто Мирръм и торбестото мече^[1] Уоррийн били хора. Те били много близки и заедно живеели и ловували на едни и същи места. Уоррийн имал много удобна гъня^[2], направена от дървесна кора и меки листа, но безгрижният Мирръм не си направил труда да си построи дом. Той се задоволявал да спи на открито, край голям огън, само със синьото небе за завивка и зелената трева за постелка. Този живот на открито бил много приятен при хубаво време, когато звездите примигвали в небето като златни светулки, но носел доста неудобства през дъждовния сезон.

Една нощ се вдигнала силна буря. Вятърът виел зловец и високите дървета се люшкали насам-натам, като че били разтърсвани от могъщите ръце на невидим великан. Дъждът се изливал на потоци и тъмнина покрила светлите звезди. Водата бързо угасила жарта от огъня на Мирръм и той останал на милостта на бурята. Като треперил от студ известно време, той решил да потърси гостоприемството на Уоррийн.

— Не вярвам моят приятел да откаже да ме подслони в такава нощ — мислел си той, — ще го помоля да ме приюти.

Премръзнал и нещастен, той се промъкнал през отвора в къщата на Уоррийн и като видял, че има достатъчно място за двамата да спят удобно, събудил го и му казал:

— Бурята угаси огъня ми. Аз съм целият мокър и премръзнал до кости от студения вятър. Мога ли да спя тук, в ъгъла?

Уоррийн премигнал сънливо и отговорил с груб глас:

— Не. Аз искам да си сложа главата в този ъгъл. Няма никакво място.

След тази неучтива забележка той се преместил в този ъгъл, но понеже не можел да заеме цялото място в колибата, освободило се място в другия край. Мирръм излязъл и седнал до мократа пепел на своя огън, а мислите му били така мрачни, както и времето. Яростта на бурята се усилила и като погледнал тревожно непромокаемата гъня на своя приятел, той решил да опита отново. Влязъл в укритието и като докоснал леко Уоррийн по рамото, казал:

— Вятърът е много студен и хапе като диво куче. Дъждът вали много силно и не спира. Ще ти бъда благодарен, ако ми позволиш да спя в този ъгъл. Няма да те притеснявам.

Уоррийн повдигнал глава, вслушал се в рева на бурята отвън и отговорил:

— Не можеш да останеш тук. Няма никакво място. Излез оттук и не ме буди повече.

— Но — отвърнал Мирръм, — в този ъгъл има място. Нима ще ме изгониш отвън на бурята да умра!

Тогава Уоррийн преместил единия си крак в ъгъла и се освободило друго място. Като видял, че не може повече да заблуждава Мирръм и да скрива егоизма си, той се ядосал много и изкрещял:

— Махай се! Махай се! Не може да стоиш в колибата ми. Не ме интересува къде ще умреш.

Тази грубост разгневила Мирръм и той излязъл навън, като бил извън себе си от ярост. Като се намерил отвън, той опипал наоколо в тъмното, докато намерил един голям плосък камък. После се промъкнал тихо в гънйата. По дълбокото дишане разбрал, че Уоррийн спи. Като се движел много тихо, Мирръм влязъл вътре, вдигнал високо камъка с двете си ръце и го стоварил върху главата на спящия. Ужасният удар не убил Уоррийн, но му сплескал лицето. Когато се опомнил от болезнената си изненада, той чул подигравателния глас на Мирръм:

— Това ти е наградата, че се отнасяш така жестоко с приятелите си. Ти и децата ти, и техните деца, ще бродите по света със сплеснати лица, та хората да ви познават какви сте егоисти.

Уоррийн не можел да се мери по сила със своя противник, затова не отговорил нищо, но в натъртената му глава нахлули лоши мисли. От този момент той започнал да крои планове как да отмъсти за нанесената му рана.

Минало време и веднъж Уоррийн, както ловувал в гората, зърнал Мирръм наблизко. Той се промъкнал безшумно към него и докато Мирръм търсел следи от опосум по кората на едно дърво, хвърлил едно копие по него с всичка сила. Копието ударило Мирръм в долната част на гърба и се забило така дълбоко, че той не можел да го издърпа и извади. Докато се мъчел с копието, Уоррийн се приближил до него и казал с подигравателен глас:

— Аха! Ето че дойде и моят ред. Дълго чаках да ти платя. Сега ти вечно ще си носиш това копие в гърба и ще се скиташ бездомен, докато си жив. И твоите деца ще носят копието и ще бъдат вечно

бездомни. По тези знаци хората завинаги ще помнят твоя опит да ме убиеш, докато спях.

От тогава кенгуруто има дълга опашка, която издава нисък, приглушен звук, докато то броди бездомно из пустошта^[3], а лицето на торбестото мече е все така сплеснато, за да напомня вечно за неговата себичност.



Рисунка върху кора от австралийски абориген, Илюстрация: Native Tribes of the Northern Territory of Australia. Baldwin Spencer, editor. London: Macmillan & Co., 1914.

[1] Торбесто мече или вомбат (*Vombatus ursinus*) — двуутробно животно, което се среща само в Югоизточна Австралия и на островите Тасмания и Флиндерс. Английското му название „уомбат“ (wombat) идва от племето на аборигените Еора, които са оригиналното население в района на град Сидни. — Б.пр. ↑

[2] Гънйа (gunyah) — аборигенска колиба. — Б.пр. ↑

[3] Пустош (the bush) — понятие, използвано за селски, необработени земи или диви, полупустинни области в страни като Австралия, Нова Зеландия и др. В Австралия означава просто райони извън градовете. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.